

Sygn. akt II UK 381/10

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

z udziałem zainteresowanego : "B." Sp. z o.o. w W.

o przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 marca 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 sierpnia 2010 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 1.350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2010 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy J. K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 30 grudnia 2009 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 13 sierpnia 2008 r., uznającej jego odpowiedzialność za zobowiązania „B.” Spółki z o.o. z siedzibą w W. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne,

ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych powstałych, w czasie gdy był on prezesem zarządu spółki.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku, pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie - art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), polegające na przyjęciu że wnioskodawca nie wskazał majątku spółki, z którego można prowadzić egzekucję, a nadto sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że wnioskodawca nie wykazał okoliczności uwalniających go od odpowiedzialności, wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku jak i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi orzekającemu do ponownego rozpoznania.

Wykonując wezwanie Sądu z dnia 16 listopada 2010 r. do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej gdyż „nastąpiło istotne naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa przez przyjęcie, że powód nie wskazał majątku „B.” Spółki z o.o. z siedzibą w W. z którego można prowadzić egzekucję podczas kiedy zostały wskazane nieruchomości, których właścicielem jest Spółka”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pełnomocnik organu rentowego wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie w razie nieuwzględnienia tego wniosku - o oddalenie skargi kasacyjnej wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Sąd Najwyższy – stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. – przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowi niezbędny, należący do konstrukcyjnej istoty, element skargi kasacyjnej. Określenie tego wymagania skargi w osobnym przepisie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wiąże się z ustawowo

określonymi konsekwencjami wniesienia skargi bez wniosku o przyjęcie skargi i jego uzasadnienia. W tym wypadku inaczej niż w odniesieniu do innych wymagań, których brak powoduje od razu odrzucenie skargi (por. art. 398⁶ § 2 k.p.c.) – skarga kasacyjna niespełniająca wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być uzupełniona w procedurze określonej w art. 398⁶ § 1 k.p.c. Skarga kasacyjna wnioskodawcy niespełniała wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. i w związku z tym podlegała trybowi jej uzupełnienia. Na skutek postanowienia Sądu Apelacyjnego w tym przedmiocie z dnia z dnia 16 listopada 2010 r. sąd drugiej instancji wezwał pełnomocnika wnioskodawcy do usunięcia w terminie 7 dni braków formalnych skargi. Na skutek powyższego wezwania pełnomocnik wnioskodawcy złożył w dniu 1 grudnia 2010 r. pismo, w którym sformułował wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadniony tym, że zostało naruszone prawo materialne, a mianowicie art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa.

W ocenie Sądu Najwyższego, powyższe uzupełnienie skargi nie usunęło jej braku, gdyż zawiera ono co prawda wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, ale nie zawiera wymaganego a niezbędnego uzasadnienia tego wniosku. W przytoczonym uzasadnieniu nie odwołano się bowiem do żadnej z przesłanek przedsądu, a orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje, że argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek tzw. przedsądu, oraz zawierać profesjonalny wywód prawny ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (por. postanowienie z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 81/07, niepublikowane). Według utrwalonego orzecznictwa nie spełnia wymogów z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. ponowne przytoczenie przepisów, powołanych w podstawach skargi, bez wyjaśnienia, na czym polegają związane z ich wykładnią poważne wątpliwości, bądź jaki powstały na ich tle problem prawny wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego (por. postanowienie z dnia 29 stycznia 2008 r., II UK 244/07, niepublikowane), czy też ograniczenie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do lapidarnego stwierdzenia, że zaskarżony wyrok narusza w sposób oczywisty wskazane w skardze przepisy prawa

procesowego i materialnego (por. postanowienia z dnia 15 lutego 2007 r., V CSK 485/06 niepublikowane, z dnia 8 lipca 2008 r., II UZ 22/08, niepublikowane).

Ponieważ odrzuceniu podlega skarga kasacyjna, której brak uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania został zrealizowany tylko pozornie (por. postanowienie z dnia 24 września 2010 r., I PK 98/10, niepublikowane), Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, w myśl art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c., uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika określone w § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) – Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.